

Tarina I Syntyipä kauan sitten korppi, joka sai tehtäväkseen kuulla kaiken, nähdä kaiken ja tuntea kaiken. Se oli nöyrä ja uskollinen eikä koskaan tehtäväänsä kyseenalaistanut. Kuluivat vuodet, vuosikymmenet ja lähes iäisyys. Korppi oppi elämästä, syntymästä ja kuolemasta. Se oppi näkemään tekojen, ilon, surun, rakkauden ja vihan taakse. Se oppi niin paljon, että se oli jo lähes liikaa. Ja eräänä päivänä se päätti, että nyt saa joku toinen ottaa tuon tehtävän hoitaakseen. Korppi nousi siivilleen ja lensi niin ylös, kuin vain pääsi. Se lensi niin korkealle, ettei se enää nähnyt tai kuullut mitään muuta, kuin yötaivaan ja sen rauhan. Korpin mieli hiljentyi ja sydän tyhjentyi polttavista tunteista. Ja se liiteli hiljaa yössä ja sen oli hyvä olla. Mutta koska maailma tarvitsi yhä hiljaista tarkkailijaa – ei tuomaria, kuningasta tai keisaria vaan viisasta opasta – niin nappasi tuuli korpin pyörteeseen ja heitti sen ympäri, niin että korpin pikimustasta höyhenpuvusta irtosi sulka, joka leijaili hiljalleen kohti maata. Korppi katosi yöhön. Eikä sitä koskaan enää nähty tai kuultu. Mutta pikimusta korpinsulka laskeutui halki taivaan, aina maahan asti. Ja mukanaan sillä oli kaikki se tieto, viisaus ja ymmärrys, joita korppi oli kantanut mukanaan. Nyt tarvittiin vain joku löytämään tuo sulka ja ottamaan sen omakseen.